

tens dømmende Omraade" ikke burde staae i Loven. Med det Samme kan jeg bemærke, at jeg finder det ubilligt, at en Bogtrykker skulde lide Straf, ligesom om han var Forfatter, naar han kunde beviisliggjøre, hvem Forfatteren er, endskjøndt denne ikke var tilstede indenfor Statens dømmende Omraade. Man kan jo for det Første ikke med Rette forlange, at enhver Bogtrykker skal kjende Indholdet af et Skrift; det kan være frevet i et saadant Sprog, at han ikke engang forstaaer det. Overhovedet maa man ikke tillægge Bogtrykkeren noget som helst moralsk Ansvar for Skriftets Indhold; han bør kun være forpligtet til at kunne opgive og beviisliggjøre, hvem Forfatteren er, og kun naar han ikke kan opfylde denne Pligt, burde han straffes. § 4 er saa aldeles ubestemt i sine Ord og Uttringer, at jeg ingenlunde kan billige den, og derfor vil jeg stemme imod den; thi det forekommer mig, at det er meget tvivlsomt, hvem det er, der skal straffes for den falske Angivelse, og det forekommer mig, at saaledes som den lyder, maa den let kunne lede til, at en aldeles Uskyldig bliver straffet, hvilket især er tænkeligt, naar en Forfatter boer i en fjern og fraliggende Provinds fra Trykkestedet. Jeg kan ikke undlade ved § 5 at bemærke, at den har Stik af at være Censur, som jeg allerede tidligere har bemærket. Det forekommer mig forresten, at den er aldeles urigtig, uden nogen som helst Betydning; thi, dersom ethvert Steds Politievrighed ikke skal have Magt og Myndighed til at lade Sag anlægge mod Forfatteren, at undertrykke et Skrift, at lægge det under Beslag, hvad kan

det saa betyde, at han skal have Skriftet til Gjennemsyn? Men, skulde han have Magt til det Første, og kunde gjøredet, inden det kom i Boghandelen, hvilket det Ord „inden" synes at tyde paa, saa var det jo ligefrem i Strid med Grundloven, saa var det en forebyggende Forholdsregel, saa var det jo Censur. Skal det betyde noget mere end det, at han skal have Leilighed til at gjøre sig bekendt med et Skrifts Indhold uden at have det nødigt at kjøbe det, saa er den overflødig; saa er den ogsaa ubillig, for det Tilfælde, at der kan være Tale om en kostbar Bog til 20 eller 30 eller 50 Rbd. Det forekommer mig ogsaa, at denne § 5 er aldeles i Modstrid med § 6, som tillægger Justitsministeriet Anklagemyndighed mod Forfattere. Iøvrigt skal jeg bemærke, at jeg samstemmer med de Talere, som have stemt for, at denne Anklagemagt skulde ligge i Justitsministeriets Haand, og ikke i Politievrighedernes.

Med Hensyn til § 7 skal jeg blot bemærke, at Malerier og Kobberstik, Træsnit og Lithographier, forsaavidt de udgjøre en Deel af Skriftet, ville være indbefattede under den Straf, som kan tilkjendes et Skrift; men i ethvert andet Tilfælde mener jeg ikke, at de burde indbefattes i Loven om Pressens Brug.

Rettelser.

- Nr. 59 Sp. 933 L. 10 f. o. Nar. Medlemmerne af etc., læs Nar, Medlemmerne af etc.
 Nr. 63 2den Sp. L. 5 f. n. 10 læs 9.
 — — Sp. 1000 L. 22 f. o. Principielle læs Principale.
 — 67 Sp. 1056 L. 19 f. o. Stævninger læs Rævninger.